

sen), der talte om det af ham stillede Ændringsforslag under Nr. 18, der gaar ud paa, at man ikke skal vedtage en Bestemmelse, hvorefter der skal kunne gøres Udpantning hos Hustruen for den Skat, som Manden ikke betaler. Det ærede Medlem fandt, at det var uretfærdigt, at man vilde tage maaske endog de af Konen i Ægteskabet indbragte Formuegenstande, Møbler o. s. v. Jeg kunde fristes til at sige, at min Erkendelse af, at Kvinder bør stilles lige med Mændene, dikterer mig Lovforslagets Bestemmelse paa dette Punkt, thi det er dog saadan, at Manden baade efter Lovforslagets og efter den gældende Løvs Bestemmelser skal svare Skat ikke blot af sin egen, men ogsaa af sin Hustrus Indkomst, selv om Hustruen har Særformue, der maatte give hende en Særindkomst, og hvis han ikke betaler Skatten, sker der Udpantning hos ham, ogsaa for den Del af Skatten, som i Virkeligheden burde paahvile Hustruen, hvis Særformue maaske giver en ikke ringe Indkomst. Man kan fratage Manden hver en Stump, han ejer, saa længe han ejer noget, men hvorfor skal man saa sige: Men hvis der ikke er noget hos Manden, skal man ikke kunne tage det hos Hustruen. Jeg synes, at det er urigtigt, at Konen i saa Henseende skal være gunstigere stillet end Manden. Naar Kvinderne ellers skulle være ligestillede med Mændene, maa de ogsaa finde sig i at blive ligestillede med Mændene paa dette Punkt, saa at naar der ikke er noget at tage hos Manden, tager man det hos Konen. Jeg synes, at det er det mest logiske.»

Hvortil *Keiser-Nielsen* den følgende Dag svarede: »Men det er nu ikke Tilfældet, at den Forklaring, som den højtærede Minister gav, er logisk. Stillingen skulde altsaa være den: en Husbond beskattes ikke alene af sin egen Indtægt, men ogsaa af den Indtægt Hustruen har, ogsaa af sit Selverhverv, og, ræsonnerede den højtærede Minister og de øvrige, som holde paa denne Stilling: naar han altsaa skal opføre paa sin Selvangivelse ikke alene sin egen, men ogsaa Hustruens Indtægt, og Skatten saa udebliver, saa er det ganske naturligt og logisk, at Udpantningen maa ske ikke alene i hans, men ogsaa i Hustruens Ejendele. Nej, det er ingenlunde logisk. Enhver kan indse, at det logiske bliver i dette Tilfælde, at hvis der virkelig ikke vindes noget ved Udpantning hos Manden i hans

Ejendele, og man skal gaa til Udpantning i Hustruens Ejendele, *burde der selvfølgelig i hendes Ejendele ikke udpantes for andet end den Del af Skatten, som repræsenteres ved det, hun ejer. Altsaa, det logiske vilde være, at man gik til at beskatte Manden for sig og Hustruen for sig.*)*

Vilde Ministeren foreslaa noget i den Retning, kunde man jo altid forhandle om det, skønt jeg tror, det vilde være et lidt besværligt Arbejde for Ligningsmyndighederne. Men det, Lovforslaget foreslaar, er ikke logisk. At de Herrer have saa meget mod vor Ændring, beror paa, at de forse sig paa disse ganske enkelte specielle Tilfælde, hvor det er sket, at en Mand har overdraget sin Ejendom til sin Hustru og derefter ladet sig forgæves udpante for Skat. Hvis det kun var dette enkelte Tilfælde, hvis der ikke var andre Tilfælde end dette, skulde jeg ikke i og for sig have gjort nogen Indvending mod denne Tilføjeelse til § 27, men der vil kunne tænkes adskillige Tilfælde, hvor Udpantning sker hos en Mand, som ingenlunde har overdraget sin Hustru sine Ejendele, men som har sløset og ødslet med sine egne Ejendele, og det uden at Hustruen ifølge dansk Ret har det allermindste Middel til at foretage sig noget mod den Maade, hvorpaa Manden arbejder med sine Penge. I dette Tilfælde finder jeg, det er en saa stor Uretfærdighed at gøre Indgreb i Hustruens Ejendele, og for det ene eller de enkelte Misbrug, man kunde standse ved dette, skal man ikke begaa den Uretfærdighed, for Mandens Forsømmelse, som Hustruen ikke har noget som helst lovligt Middel til at modsætte sig, at gøre Udpantning i Hustruens Ejendele. Forøvrigt vil man ogsaa derved komme i Strid med det, der har været hævdet som Princippet i al dansk Lovgivning om Hustruens Særeje og Raadighed over det, hun selv erhverver.»

Efter Lovforslagets 1. Behandling i Landstinget vedtoges det der, d. 8. April at henvise det til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

*) Udhævet af Red.